

Jure JEŽ
jurejez@rutka.net

JEŽKOV KOTIČEK

Konec je nov začetek

Začelo se mrzlega januarja davnega dvatisočprvega, ko je golobrad mladenič stopil na Pot. Tedaj ga je vodila iskriva, a še kako pomembna misel Nejca Zaplotnika. Kdor bo iskal cilj, bo ostal prazen, ko ga bo našel. Kdor bo našel pot, bo cilj vedno nosil v sebi. Pet let kasneje se je pot morala končati. Vsak konec pa je nov začetek.

Odločitev pripeljati projekt "Ježkov kotiček" po petih letih h koncu je bila sicer težka, a jasna in utemeljena. Mar vam po 49 predstavljenih knjigah, kopici prijaznih besed, spodbud, nasvetov, velikih in malih modrosti lahko Jež ponudi še kaj? Gotovo, vendar je občutek stopicljanja na mestu premočan, čas je za nove izzive. Vse stvari imajo svoj življenjski cikel. In kar ne raste, mora umreti.

Prelomnice, ki se naši ljubi reviji Tabor obetajo v zares bližnji prihodnosti, napovedujejo nov veter tudi pri vsebinskih spremembah. Zato je čas, da se na Taborovih straneh najdejo še drugi kotički. Vem, da je v naših vrstah še mnogo dobrih, bistrih in odprtih mladih ljudi, ki nam zmorejo na eni strani naše revije povedati še kaj več, predvsem pa nekaj novega. Moja zgodba je izpeta. Prav je da se preizkusijo novi junaki. Ne ustrašite se nepopisanega lista pred seboj!

Do knjig - upam, da ste opazili - že od malih nog gojim prav poseben odnos, ki pa se resnici na ljubo precej spremeni. Ostaja pa vprašanje, ki me bega še danes. Zakaj pravzaprav beremo? So zgodbe najljubših knjig ogledalo naših neizživetih sanj? Mar namesto živeti izberemo lažjo pot in ta tako na videz potešimo naše lačne duše? Kdo ve?! Odgovore poiščite sami.

Nazadnje, a ne najmanj pomembno. Iskrena hvala za močno podporo Ježkovemu kotičku vseh urednikov, preživel sem namreč kar tri. Predvsem pa iskrena hvala vsem, ki ste

vestno brali rubriko, tu in tam pa ste v roke vzeli še kakšno predstavljeno knjigo. Brez vaše prijazne podpore, predlogov in pripomb bi bilo mnogo, mnogo težje.

To je bile ena izmed mojih poti. Vesel sem, da sem jo lahko vsaj delček delil z vami.

Vse dobro vam želim.

JureJEŽ

Ježkov kotiček se, žal, z decembrsko številko s Taborovih strani poslavlja. Prepričan sem, da ste redni bralci kotička v štirih letih v Juretovih člankih uživali in da ga boste pogrešali. Jure, hvala!

Jure, ki je preživel že tri urednike 😊, ostaja v novinarskih vrstah Tabora.

Aleš Cipot

In memoriam

Morda sem nestrpen, vendar me - sicer čisto intimno in navzven žal prevečkrat neopazno - moti, ko ljudje v nenadzorovanih in največkrat umetnih navalih sreče ne vidijo temnih plati življenja in nesrečnih ljudi okoli sebe. Tolikokrat izpeta zgodba praznikov, ki množice na krilih evforije za nekaj dni dvignejo v višave, že prvi dan novega leta, nekatere pa že prej, z vso silo treščijo ob tla. Nekateri tega preprosto ne preživijo.

Ne vem natančno, zakaj tokrat nisem zmozel svetlejšega uvoda. Verjetno mi je bilo nekaj turobnega položenega že v zibko, kaj mračnega še kasneje dodano, piko na i pa je pred kratkim postavila knjiga, ki vam jo predstavljam tokrat.

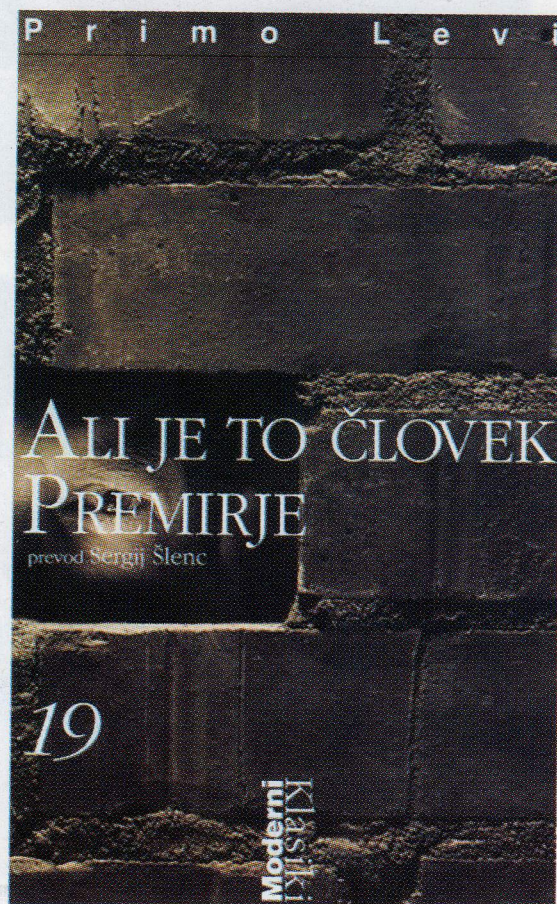
Primo Levi, italijanski Žid, ki je čudežno preživel Auschwitz, prične svo-

Vi, ki varno živite v toplih domovih, ki vas ob večernih povratkih čakajo topla jed in prijazni obrazi, pomislite, ali je človek ta, ki dela v blatu, ki za pokoj ne ve, ki se za košček kruha bori, ki ga ubije en sam da ali ne ...

jo srhljivo izpoved z naslovom **Ali je to človek** s pomenljivimi in težkimi verzi:

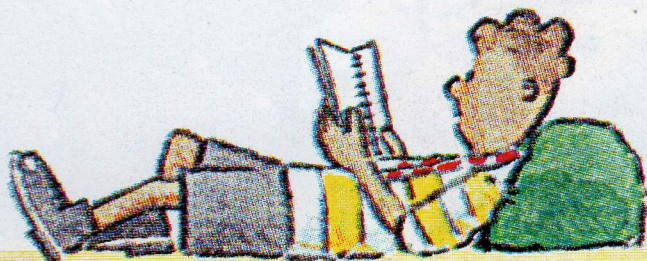
Upravičen je avtorjev strah, da je dogajanje med drugo svetovno vojno v zloglasnih taboriščih preseglo mejo, ki jo človeški razum še sprejme. Preveč pošastno, da bi verjeli, česar nismo doživeli ali vsaj videli. Kakor da je vlak zgodovine popolnoma iztiril in se je zgodilo to, kar je po vseh merilih sprto z mogočim. Ko živemu telesu več človek ne moreš reči. Ko življenje ni več vprašanje, ker je odgovor smrt. Še izbira načina postane privilegij. Recepta za preživetje ni. Še huje pa je, da "sreča" ni pravi izraz za "ostati živ".

Primo Levi v svojem delu izpolnjuje svojo zgodovinsko moralno obvezo. Z

izpovedjo dogodkov časa, ki ga je med drugo svetovno vojno preživel v Auschwitzu, je skušal del grozovitega bremena preložiti na pleča civilizacije, ki je zrasla na ruševinah nacizma in fašizma. V spomin na nekaj, kar se je zgodilo, in se, prav zato, ker se je že bilo zgodilo, spet lahko zgodi.

In vse to - kako paradoksalno - prav zaradi "človeka" ?!

Jež svetuje, vi preberete:
Primo Levi, Ali je to človek

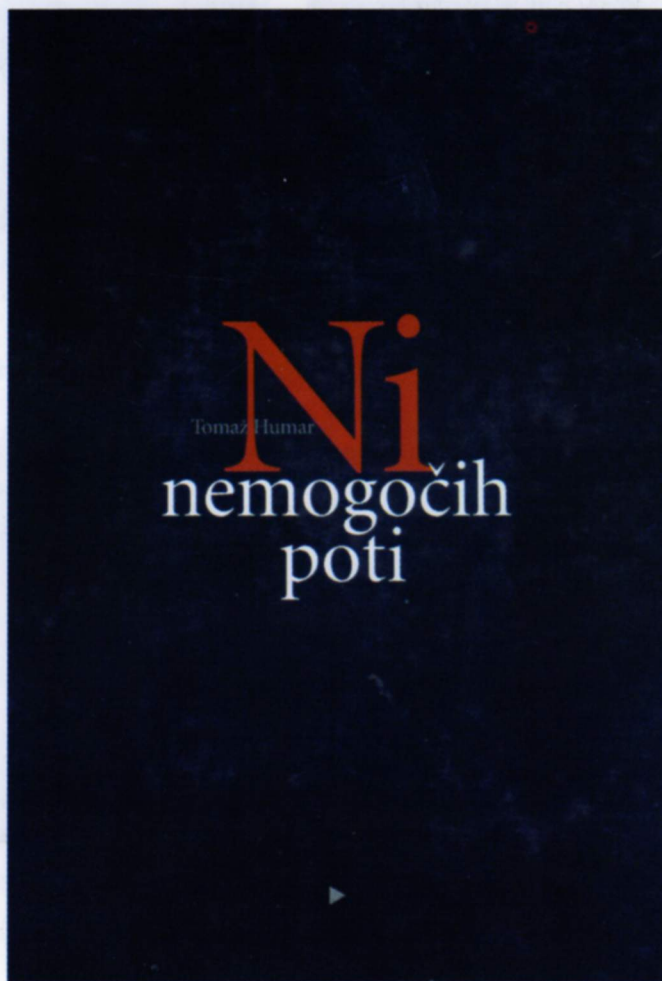
Kjer je volja, tam je pot

Tudi tokrat brez temu kotičku tako domače patetike in čustvenih izlivov ne bo šlo. Predstavljamo knjigo, kaj knjigo, človeka, o katerem kroži prenekatera zgodba. Sliši, kaj mu govorijo stene, sledi njihovim klicem in z Njegovim blagoslovom odpira nove dimenzije sodobnemu alpinizmu. Filozofija in psihologija ekstremizma hkrati.

"Če bi bil drugačen, to enostavno ne bi bil jaz, mar ne? Ko začutim skalo pod prsti, se preklopim v drug svet, svet svobode - gibanja po konicah prstov. Ko vstopiš nenavezan v steno, ko ni nikogar blizu, ko si sam; takrat se srečaš s samim s seboj, oblije te piš smrti. Brez smrti bi bilo življenje brez pravega pomena."

Dragi bralci, bili smo priče uvodu v poslednje dejanje izpovedi **Tomaža Humarja**. Ne bom ovinkaril, že sam naslov je dovolj zgovoren - **Ni nemogočih poti**. Kakor v naslovu, tako do zadnje besede in verjetno tako do svojega zadnjega diha - jasno, odločno, silovito in slikovito. To je preprosto On.

Tomaž Humar, edini potencialni kandidat za očeta te v oči bijoče avtobiografije, takole od daleč in čez prst spominja na Martin Krpana. Ko znova prebiram njegove zapise, se zdi, da je tudi sam malo pravljica osebja. Ljudi, ujetih v rutino vsakdana, namreč kar tako nikoli ne pokliče veliki El Cap ali pa veličastna Daula. Plezalci seveda veste, o čem teče beseda. Da sta se oba klena Kranjca (milo rečeno) več kot dostojno postavila izzivom naproti, prav tako ne gre dvomiti. Slišal pa sem zanimivo anekdoto o tem, da kakor Krpan tudi Tomaž zna marsikateremu zvabiti kri izza nohtov. Še več, bojda je nekoč boljši polovici svojega sponzorja tako suvereno segel v

roko, da se je nežna ženska dlan - nevajena surove, v znoju in krvi kaljene moči - vdala domala brez boja. Kako dolgo so se celile njene dlančne kosti, viri ne poročajo ...

Knjiga je živa zgodba, nore fotografije povedo več kot tisoč besed. S svojim formatom in celotno grafično podobo knjiga deluje estetsko in je prijetna za oko, kar se mi redko zapiše. Dasiravno nekateri grafični elementi delujejo tako, tako, halo, halo znano. Sponzor, naš večni, dobri in prijazni *spiritus agens?!*

Jež svetuje, vi preberete:
Tomaž Humar, Ni nemogočih poti

JEŽKOV KOTIČEK

Z ljubeznijo

Knjiga, ki počiva na mizici ob postelji. Še več jih je, a ta je drugačna. Knjiga, ki je nikoli ne preberem od začetka do konca. Knjiga, ki jo tu in tam odprem na poljubni strani in si vzamem, kar mi tistih nekaj vrstic ponuja. Ne strinjam se z vsem in brezpogojno, a o stvareh začnem razmišljati. To je dobro. O stvareh, na katere včasih pozabimo.

Naj si znanstveno še tako izobražen,
ljubezni pa ne udejanjaš,
ostane vse skupaj le teorija.

Naj si pedagoško še tako izšolan,
a če nimaš rad otrok,
jih prikrajšaš za najvažnejše.

Če si socialno in politično še tako dejaven,
a tvoje srce ne bije za ljudi,
bodo vsi tvoji dosežki na koncu kaj malo vredni.

To seveda ne pomeni, da bi izobrazba in znanost,
prizadevnost in dosežki bili nepomembni!

Toda danes vse prehitro pozabljamo na to, kar ni v spričevalu,
česar ni mogoče niti izmeriti niti plačati.

Najbolj strokovno usposobljena psihologinja še zdaleč ni naj-
bolj ljubeča soproga, in pedagog z visoko izobrazbo še zdaleč
ni najboljši družinski oče.

Jež svetuje, vi preberete:
Phil Bosmans, Rad te imam

Srca, ki bije za ljudi, ne more nič nadomestiti.

Brez ljubezni je navsezadnje vse skupaj nič.

Phil Bosmans, utelešena energija, vrelec upanja, žarek sonca, pehar izkušenj, zgled preprostosti, posluš za človeka, iskri in iskren nasmeh ter veliko srce. Vse v enem. Knjiga **Rad te imam** ni njegova prva, gotovo bi bilo koristno prebrati še kakšno njegovo: Ne pozabi na veselje, Rože sreče moraš saditi sam, Sreča se skriva v tebi ...

JureJEŽ, jurejez@rutka.net

JEŽKOV KOTIČEK

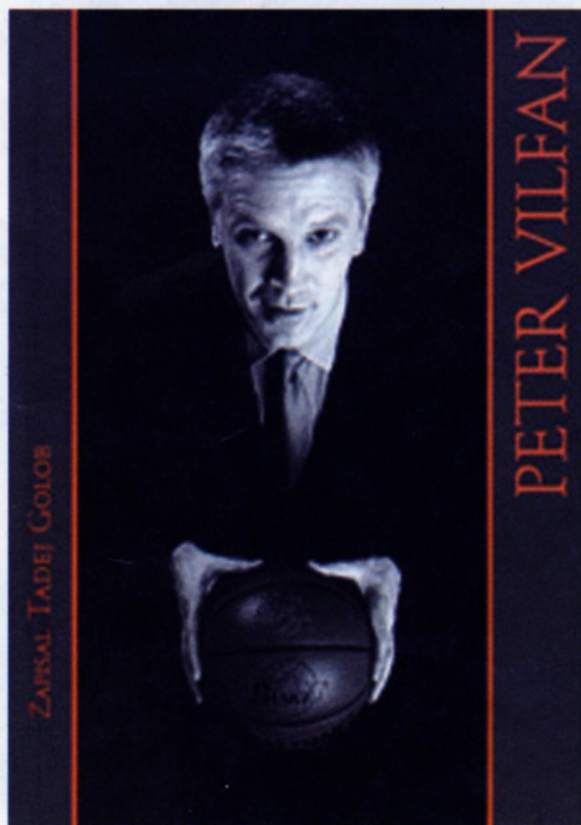
Kralj Peter

Z velikim pompom in za slovensko knjigo zavidljivo promocijo je kot utrinek na zaspano nebo priletel knjižni prvenec kralja Petra. In na nebu še vedno žari - ameriška zgodba o uspehu z domačim branilcem v glavni vlogi. Od bosonogega pobalina do vrhunskega športnika in nenazadnje človeka, ki v zmagovalnem športnem duhu s svojim zgledom ter znanjem vzgaja naše nove košarkarske rodove.

Izzvan, a redko poražen. Nenehno preizkušan, a nikoli zlomljen. Po padcih - ni jih bilo malo - je vstal, a vstal je še močnejši. Kar ga ni ubilo, ga je krepilo. To je zgodba o kralju Petru - slovenskem košarkarskem virtuozu.

Petru Vilfanu se je zgodila košarka tako spontano, kakor se včasih zdi, da bi se dobrim ljudem morale dogajati same dobre stvari. Okužen z virusom košarkarske žoge je iz nadebudnega in perspektivnega fantiča zrasel v velikana jugoslovanske in evropske košarke. Njegova vztrajnost pri delu, pokončnost in iskrenost v odnosih s soljudmi ter nenazadnje njegov talent so mu odprli vrata do src gledalcev. Z navdušenjem so ga sprejeli domala povsod, kamor je prišel. Le pri domačih "strokovnjakih", kakor ponavadi, je bilo najtežje. Spet zavist, ta naša - od karantanskih knezov - zakoreninjena narodova genetska sled.

Čeprav stare mame mehkih kolen omedlevajo ob Petrovem raskavem glasu, ki tako prijetno napolni sobo ob televizijskem prenosu košarkarske tekme, je Petru pri zapisu misli pomagal naš stari znanec, pisec mnogih športnih zgodb - Tadej Golob. Poleg poučnega in tudi laikom nadvse zanimivega zgodovinskega pregleda zlate dobe jugoslovanske košarke s kraljem Petrom v glavni vlogi, knjiga navdušuje s svojim slo-

gom. *Enfante terrible* jugoslovanske košarke je svojo življenjsko zgodbo začinil z vrhano mero humorja, neverjetnih naključij, trenutnih preobratov in nenadnih razpletov. Na trenutke tako nenavadno, a hkrati pomirjujoče samoumevno. Knjiga te zaradi svoje dinamike zgrabi in drži srečno do konca. Če vas kanček avtorjeve samovšečnosti ne moti preveč, vam časa porabljenega za branje gotovo ne bo žal.

Tako neskromno zapisanega dobrega mnenja o sebi zlepa ne najdemo v naši literaturi. Slabih štiristo strani smeha in solz. Zato so ga ljubili, zato so ga sovražili. Samo en in edinstven, dame in gospodje, Peter Vilfan.

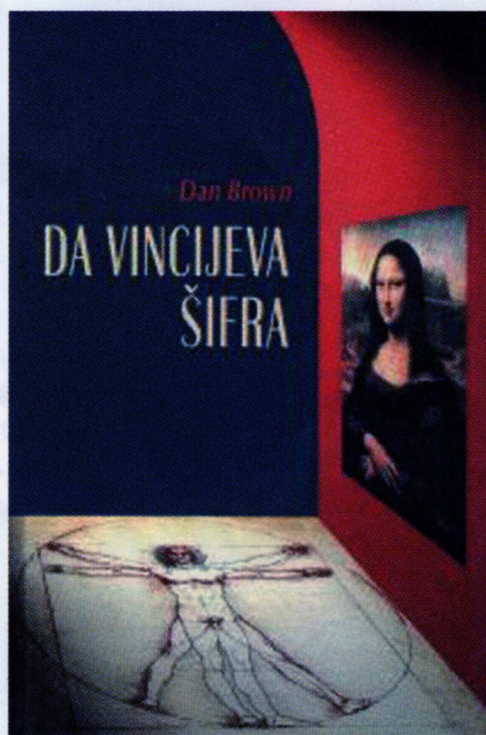
Jež svetuje, vi preberete:
Tadej Golob, Peter Vilfan (avtobiografija)

Sveti gral

Kar se na prvi pogled zdi najbolj preprosto in samoumevno, se navadno sprevrže v svoje nasprotje. Zaradi povsem naravne težnje k poenostavljanju stvari okoli sebe navadno spregledamo osupljivo popolnost stvarstva, ki kakor dobra vila bdi nad velikimi skrivnostmi človeštva. Prava umetnost zato pomeni čutiti več, videti preko in razumeti celoto. Mnogo je poklicanih, malo izbranih.

Naključij ni! Vse se dogaja po dobro načrtani vesoljni poti, le še vprašanje časa je, kdaj se bodo stvari postavile na svoje mesto. Velika skrivnost, ki stoletja čaka, da ugleda luč sveta. Tajne organizacije, ki uporabijo vse vzvode moči, da bi se dokopale ... Res je, knjiga **Dana Browna Da Vincijeva šifra** se bere kot največja teorija zarote tega tisočletja. Kriminalka, vredna svojega imena. Zanimivo, "Velika laž" o 11. septembru kar zbledi, ko na sceno stopijo vatikanske skrivne lože in varuhi svetega grala. Cerkevni obredi in druge skrivnosti, ki se vlečejo po podzemlju ter burijo domišljijo navadnih smrtnikov domala vse od Kristusovega rojstva, so očitno pravi magnet za bralce širom po svetu.

Če se ob branju Da Vincijeve šifre brez težav nasitijo ljubitelji tovrstnega žanra, pa knjiga pritegne tudi drugače. Zgodba je prava mala enciklopedija znanosti in umetnosti preteklega časa. Likovna umetnost in zgodovina verjetno večini še nikoli nista bili tako privlačni. Predstavljeni drugačni pogledi odpirajo kopico vprašanj, porajajo stotine idej in so neizčrpen vir teorij, ki burijo duhove ter nenazadnje povzročajo sive lase gospodom za debelimi vatikanskimi zidovi.

Jež svetuje, vi preberete:
Dan Brown, Da Vincijeva šifra

Zgodba bralca neusmiljeno vleče od prve do zadnje črke. Izbran, a preprost jezik pripomore, da se ne trudimo pretirano, ko skušamo skoraj pol tisoč strani pogoltniti na dušek. Skrivnostne šifre, ki glavna junaka vodijo iz ene pasti v drugo, so tako preproste in hkrati neverjetno nemogoče. Ne prenehamo, dokler ne odgrnemo poslednje tančice.

Kaj pa, če je vse res? Opisi umetniških del, arhitekture, dokumentov in skrivnih obredov v tem romanu so baje točni. Ne gre spregledati mnogih zgodovinskih dejstev. Domišljiji se odpre prosta pot, zagovornikom teorij zarot pa se verjetno še dolgo ne bo prenehalo smejati. Agatha Christie je trenutno malce "out", letos se bere Šifra. Veselo na delo.

JureJEŽ
jurejez@rutka.net

JEŽKOV KOTIČEK

Užij dan?

Šolske torbe smo vsaj za dobra dva meseca obesili na klin. Bolj ali manj zaslužene počitnice so tu. Življenje, morje, sonce, zrak, svoboda in za nameček še kakšno nepozabno taborjenje. Bomo našli čas in voljo še za kakšno dobro knjigo?

Kljub iskrenemu dvomu, da bodo knjige vaš letošnji hit poletja, se čutim dolžnega namigniti na kakšen literarni priboljšek. Želel sem predstaviti deli manj znanega slovenskega ustvarjalca **Lenarta Zajca**. Njegova pestra romana z naslovoma **5 do 12** in **Zguba** tvorita zaključeno celoto in sta res odlično in sproščujoče poletno branje. Žal se je s predstavitvijo zataknilo, zato ju tokrat samo omenjam in vabim, da si prvi vtis ustvarite kar sami. Danes pa vam raje predstavim nekaj popolnoma drugačnega.

Se spominjate moža, ki sliši na ime **Morrie Schwartz**? O njem smo že pisali. Poleg nekoč že predstavljene filozofije življenja in smrti (Modrost starega učitelja) je svoje misli zapisal še v knjigi s pomenljivim naslovom **Živeti do konca**. Njegovi zapisi so me pritegnili zaradi odlomka na hrbtni strani male knjižice. Dokončno pa so me njegova razmišljanja prevzela – seveda z običajno in nujno kritično distanco – s tako navidez naravnim in samoumevnim poglobljanjem razsežnosti načela *carpe diem* v razmerah, ki bi jih v vsakdanjem površnem življenju označili vsaj za absurdno tragične, če ne kar brezizhodne. Le človek, ki se je naučil živeti, zmore tako govoriti tudi o lastni smrti. Kar je govoril in zapisal, je tudi živel. Živel prav do konca.

Živel je majhen val, ki se je pozibal na morski gladini pred obalo in se pri tem zelo zabaval. Nenadoma pa je spoznal, da se bo raztreščil ob obali. Velik, prostran ocean ga je neizbežno gnal proti obali. »Moj bog, kaj se dogaja z mano?« se je spraševal s kislim in obupanim izrazom na obrazu. Mimo je prineslo drug val, ki se je prav tako pozibal na morski gladini in se je ob tem zelo zabaval. In drugi val je dejal prvemu: »Ničesar ne razumeš. Žene te proti obali, kjer se boš raztreščil.« Drugi val pa mu je odgovoril: »Ne jaz, ampak ti ničesar ne razumeš. Saj sploh nisi val; si le del velikega oceana.«

Morrie Schwartz ni le val; je del človeštva. Umrl je, vendar bo živel tudi dalje. V drugi obliki? Kdo ve? Verjamem, da je le del mogočnejše celote ...

Jež svetuje, vi preberete:
Morrie Schwartz, *Živeti do konca*

JureJEŽ
jurejez@rutka.net

JEŽKOV KOTIČEK

Funky

"V težkih časih dobimo pogum, da razmišljamo o neverjetnem," pravi direktor Intela Andy Grove. Zdaj je neverjetno tik pred tem, da postane verjetno. Pomislite na tale znamenja, značilna za naš čas: najboljši raper je bel, najboljši igralec golfa je črn, Francija ZDA obtožuje, da so nadute, Danska pošlje mini podmornico v puščavsko vojno. V takšnih čudnih, čudovitih in skrb zbujujočih časih, ko je vse mogoče, se v resnici lahko bojimo samo strahu.

Čudna knjiga za še bolj čudne čase. Kapitalizem je postal dejstvo, globalni svetovni red. Glasba, na katero hočeš nočeš tako ali drugače plešemo vsi. In tu se pojavi vprašanje stila. Dejstva, ki jih avtorjem knjige **Karaoke kapitalizem, vodenje za človeštvo**, zlepa ne zmanjka, kažejo na globalne spremembe, ki se neusmiljeno dogajajo. Mimogrede, ali ste vedeli, da je bilo leta 1999 samo v ZDA petnajstkrat več telekomunikacijskih operaterjev kot leta 1989 na celem svetu?!?

Jonas Ridderstråle in Kjell A. Nordsröm - oba ponosna doktorja mednarodnega poslovanja na priznani Ekonomski fakulteti v Stockholmu - se bosta marsikomu zdela čudaka, recimo jima raje analitična vizionarja. Čas že kaže obrise tistega, kar sta na moč zabavno in prepričljivo pridigala že v svoji prvi uspešnici z naslovom *Funky Business*. Dinamični dvojec mestoma cinično, drugje skrajno preprosto, a vedno utemeljeno, dosledno in precej prepričljivo odstira tančico z nečesa, kar nam je dejansko že pred nosom, obnašamo pa se tako, kakor da bi tega nikoli ne želeli videti. Ne zanima ju povprečnost, ne ovinkarita in se ne obotavljata. V knjigi o ljudeh, o upravljanju za človeštvo, o posameznikih in še čem, jasno in glasno povesta ... nič novega! Prizori so znani,

uganka je le zorni kot. Razvijeta lasten, svojevrsten pristop. Za povprečnost in posnemanje ni prostora v njihovih glavah. Tega se zavedata, to živita in to sporočata.

Docela drugo vprašanje je, kam vodi razvoj skupnosti, kjer se vse priklanja poudarjanju skrajnega individualizma in prodaji lastnih talentov. Zgodba zveni, kakor da utegne uspeh - seveda izražen v številkah na bančnih računih - postati res edini legitimen cilj v tej družbi. Vsekakor poučno branje, priporočam!

Še drobtinica, ki je avtorjema padla z mize. Na oder se boste prebili samo z domišljijo in izvirnostjo. In prihodnost, kot pač vedno, pripada tistim v prvih vrstah.

Jež svetuje, vi preberete:
Jonas Ridderstråle in Kjell A. Nordsröm,
Karaoke kapitalizem, vodenje za človeštvo

Jure JEŽ
jurejez@rutka.net

JEŽKOV KOTIČEK

Trk civilizacij

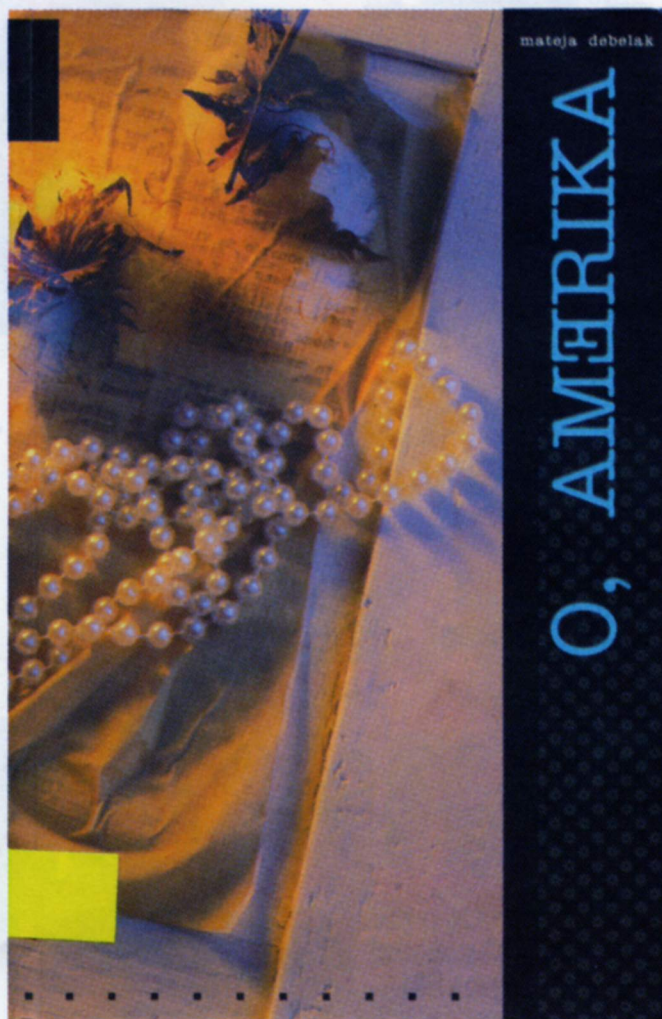
Pisalo se je leto 1492, ko je italijanski raziskovalec in trgovec Krištof Kolumb prečkal Atlantski ocean in obrnil poglavje svetovne zgodovine. Sledila je skoraj tristoletna, s krvjo prepojena in nič kaj vesela, uvertura v rojstvo Združenih držav Amerike. Sprašujem se, ali jih ravno ta "instant zgodovina" dela tako drugačne, tako posebne in tako nerazumljene.

Knjiga Mateje Debeljak s preprostim naslovom O, Amerika je odličen povod za razmišljanje o drugačnosti in vlečenje miselnih vzporednic. Obljubljena dežela, kamor se je v času velike krize med obema svetovnima vojnama zateklo tudi mnogo Slovencev, je v svoj ogromen talilni lonec posrkala ljudi in kulture celega sveta. In nastali so ... Američani.

"Američani so zelo skromni ljudje, mnogo bolj kot najbolj skromni Slovenci. So zagrizeni puritanci in zapriseženi konzervativci, medli, puhli in neskončno dolgočasni ..." pravi avtorica, ki je v iskanju znanja in priložnosti obiskala deželo svojih sanj. Tovrstna posploševanja navadno niso niti plodna, kaj šele okusna, vendar je osebna izkušnja avtorice tako prepričljiva, na vsakem koraku se ponavljajoča in izvrstno prelita na papir, da branje postane privlačno.

Natančna in utečena pravila usmerjajo življenja v nevarni deželi nasprotij. Zdi se, kakor da bi bili ljudje brez njih izgubljeni. Kakor bi verjetno od samega ljubelega dolgčasa pomrli brez televizije ali velikih nakupovalnih centrov. @alostno, vendar po prebranem sodeč, čisto mogoče.

Soočenje mladega nadebudnega slovenskega človeka s takšno krizo vrednot in identitete je boleče. @alostno je le, da takšna kultura postaja v svetu prevladujoča. Trd bo kruh in

kilava naša življenja, če bomo kdaj morali pozabiti govejo juho in tenstan krompir.

Ob branju se nenehno postavlja vprašanje o posledicah stikov kultur na globalni ravni. Mateja Debeljak se je po dveh mesecih lahko srečno vrnila domov. Kako pa lahko ubežijo in se ohranijo kulture? Je mogoč svetovni konsenz o sobivanju različnih kultur? Ali obstoj močnejšega nujno vodi v asimilacijo? Je sprejemanje drugačnosti prvi korak, ki ga lahko storimo sami ...?

Jež svetuje, vi preberete:
Mateja Debeljak; O, Amerika

Jure JEŽ
jurejez@rutka.net

JEŽKOV KOTIČEK

Vojna in mir

"Kitajski klasični priročnik še dandanes velja za eno najvplivnejših in najpomembnejših knjig o strategiji. To več kot dva tisoč let staro knjigo je uredil in ji dodal razlage neznani in skrivnostni kitajski taoistični bojevnik - filozof. Od nastanka pa vse do danes jo prebirajo vladarji, oblastniki in vojaki, v drugi polovici 20. stoletja pa je knjiga postala tudi obvezno berilo menedžerjev japonskih velepodjetij ..."

Knjiga **Umetnost vojne** je svojevrsten paradoks, zavrt v tančico skrivnosti, kakor je skrivnostna, premalo znana in zato nerazumljena zgodovina mogočne Kitajske. S postopnim odstiranjem tančic daljnega Vzhoda pa so k nam začeli prodirati drugačni pogledi na svet, na odnose med ljudmi in konec koncev do življenja samega. Priznam, vse prevečkrat v "instant" oblikah in priročnikih, s pomočjo katerih lahko domnevno v šestih korakih očistite vse čakre in najdete vso srečo od Pakistana do Japonske. Pa vendar, plaz je bil sprožen in poti nazaj ni bilo več, predvsem pa je spodbudil drugačna razmišljanja in odprl nove dimenzije zavesti.

Zlagal bi se, če bi trdil, da knjiga kitajskega taoističnega bojevnika in filozofa **Sun Cuja** s komentarji njegovih razlagalcev ni knjiga o umetnosti vojskovanja in vrhunsko delo o strategiji. Koristno, globoko in vredno razmisleka. In kar je mnogo pomembneje, vendar se delo na drugi strani v duhu tradicije taoističnega svetovnega nazora loteva osrednje ideje miru in poudarja, da je boj zgolj poslednje sredstvo, vojno in vojskovanje pa dejansko obsoja.

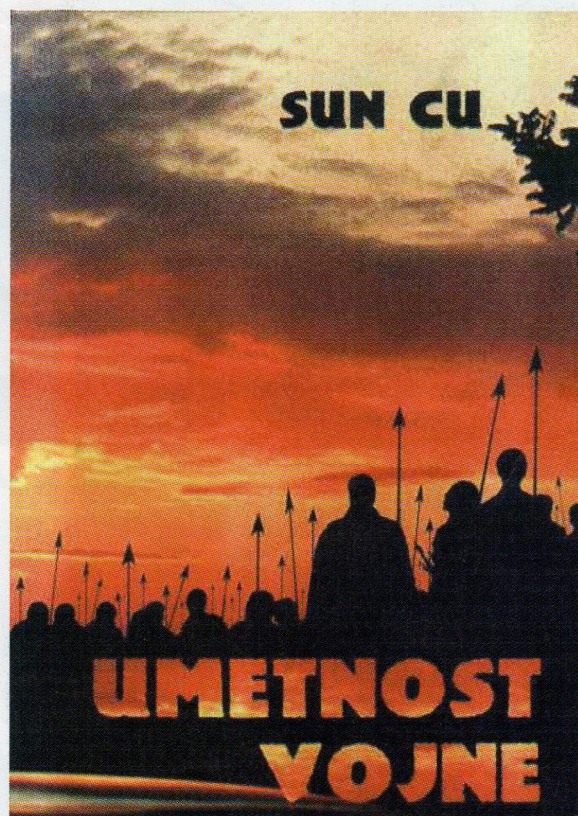
Težava nas, večine Evropejcev, je v tem, da preslabo poznamo kitajsko dolgo in bogato zgodovino, množice dinastij, ki so vladale, in miselne tokove, ki so oblikovali zavest ljudi.

Jež svetuje, vi preberete:
Sun Cu, Umetnost vojne

Čar neznanega je velik in branje zato zanimivo. Vojna in mir pa kot vedno - dve različni plati istega kovanca.

Še misel velikega mojstra Sun Cuja: "*Uporaba reda proti neredu, uporaba miru, kadar imamo opravka z glasnim, je stvar obvladovanja srca.*"

Dane Zajc, In memoriam

Prejšnji mesec je po težki bolezni življenje zapustilo našega pesnika, dramatika, esejista, mladinskega pisatelja in akademika Daneta Zajca. S svojih bogatim opusom del bo tudi med mladimi bralci živel še dolgo.